

grootste Belg aller tijden 10 jaar heilig

Damiaan kende de weg
van hart tot hart,
van hier naar Molokai.

Sprak de taal van
ogen en handen,
heilig en gewoon in elk gebaar.

Ook toen de graankorrels
zich openden op zijn gelaat,
bleef hij groeien.

Zie hoe dat ene wonder
zijn sporen trekt in alle richtingen,
eeuwig voort.

Ina Stabergh

God onze Vader,
U gaf ons 10 jaar geleden
een nieuwe heilige,
iemand van bij ons,
Pater Damiaan.
Wij danken U met heel ons hart.
In hem is uw Zoon Jezus
opnieuw 'al weldoende rondgegaan'
tussen de armen en de verworpenen.

Geef ons meer geloof
om ook het verborgen lijden
te kunnen zien
en te helpen wie vaak vergeten wordt.
Leer ons hopen 'tegen alle hoop in',
en schenk ons vertrouwen
ook bij uitzichtloze situaties.

Maar leer ons bovenal
te beminnen zoals Damiaan,
die zelf niet heeft gearzeld
om melaatse
onder de melaatsen te worden,
één van hen.

Maak ons door uw genade
zoals hij,
heldhaftig en heilig
in uw dienst
en in dienst van de mensen,
de armen en de verworpenen eerst.

Door Jezus Christus onze Heer. Amen.

Heilige Pater Damiaan, bid voor ons.
+ Godfried kardinaal Danneels

De Kerk verklaarde Damiaan heilig. Met heilig worden was Damiaan niet bezig. Hij wilde geen held of idool worden maar een icoon van Jezus, zijn grote voorbeeld. In Jezus' voetsporen gaan, dat was Damiaans levensdoel. In heel het leven van Jezus zijn woord en daad wezenlijk met elkaar verbonden. Hij verkondigde het Rijk Gods én hij bracht het onder de mensen. Waar hij ook kwam, kregen mensen aan de rand nieuwe hoop, nieuw leven: de blinde, de lamme, de tollenaar, de melaatse. Jezus verkondigde een heel eenvoudige en blijde boodschap: God houdt van elke mens als een Vader en Moeder. In Jezus' naam geven mensen van goede wil die boodschap gestalte door solidair te zijn, door vreugde en verdriet van hun medemens te delen en te dragen vanuit de menslievende idee dat we allemaal broers en zussen zijn. Christenen spreken van diaconie, God dienen, mensen dienen. Diaconie verbindt mensen, tilt mensen op en geeft ze wat hun toekomt: hun waardigheid als kind van God. Geen van Gods kinderen staat hoger dan de ander. De waardigheid van elke mens – de gelijkwaardigheid in Gods ogen – staat voorop. Mensen liefhebben, de armsten en uitgestotenen eerst, is waar het voor God op aan komt. En daarin wijzen Jezus en Damiaan ons de weg. (Naar Trees Dehaene in Frans Van Steenberghe, *Gewoon voor jou. De dienstbaarheid van christenen in deze tijd*, Tongerlo, 2002)

Heiligheid ligt niet in volmaaktheid.

Het is immers veel heiliger om je fouten toe te geven,
om vergeving te vragen en vrede en verzoening na te streven.
Je moet er heel klein en kwetsbaar voor durven zijn om zo
naar anderen te durven gaan,
met de vraag of een nieuw begin mogelijk is.
Maar heilige mensen durven het aan om
in alle kleinheid vergeving te vragen,
omdat ze geloven in andere mensen die zo heilig zijn dat ze
zich klein genoeg kunnen maken om vergeving te schenken.

Heiligheid ligt niet in alles weten of alles kunnen.
Het is immers veel heiliger om je eigen grenzen te kennen,
om van daaruit te weten dat je anderen nodig hebt,
en van daaruit een beroep te durven doen op andere mensen
die weten dat zij alleen maar samen iets kunnen realiseren.

Heiligheid ligt niet in plichtsgetrouw wetten en geboden nakomen.
Het is veel meer dan dat.
Het is vanuit gedrevenheid,
vanuit liefde meer doen dan nodig.
Het is daarom waardering en dankbaarheid voelen
en vanuit die waardering en dankbaarheid
je nog meer gestimuleerd weten om meer te doen dan nodig.

Heiligheid ligt niet alleen in goede daden stellen.
Het heeft veel meer te maken
met de gedrevenheid van waaruit je goede daden stelt.
Puur omwille van anderen,
zuiver omdat je goed zijn belangrijk acht.
Luc Vandenabeele

Damiaangebied

je hebt heel wat getimmerd in je leven
aan kerken, wegen, mensen, aan jezelf
je had alleen de hemel als gewelf
en al de rest is jou erbij gegeven

een paradijselijk eiland met melaatsen
een tuin van graven, geuren van bederf
verweerde bergen die de schreeuw
weerkatsten
van de verlaten kudde op je erf

maar ook een groot geloof
in God, je Vader
de troost van brood en wijn en van gebed
de zekerheid dat Hij ook in dat kader
de bakens van zijn liefde had gezet

zoals jij leefde was je nergens veilig
je hebt de weg van Christus willen gaan
zo'n leven is niet zalig maar wel heilig
je blijft ons inspireren, Damiaan.
Lut Debroey

Ik zag je
berustend en weerloos
je woning een nest van karton
je rimpels verwarmd
door een donzig deken van kranten.

Ik zag je
berustend en weerloos
achter een venster in Mostar
je blik gericht
op een eindeloos niets.

Ik zag je
berustend en weerloos
je oog gedrenkt in een web van muskieten
je lijf een skelet
de honger als roofdier.

Ik zag je
berustend en weerloos
de ziekte bijtend als zuur
aan je ziel en je leden
de dood als welkome vriend.

Ik wist dat je Christus was
met een wisselend gelaat.

Tallozen gingen voorbij
voor hen was je zelfkant
een schaap uit de kudde gebannen.

Maar anderen reikten hun hand
die had de kleur van de hoop.
Wouter De Bruyne

God stoot niemand af

Hij is kinderlijk en argeloos
hij begrijpt de taal van
de wijsgeer en wetenschap niet
en klinkt als rinkelend bekken
bezit is voor hem vergankelijk en ij
maar niet de droom
van een betere wereld.

Men vindt hem 's nachts
in een metrostation
bij een brug langs de Seine
naast het bed van een kind
dat bevriend is geraakt met de dood
tussen puin en naamloze graven.

Een klankbord is hij,
een dak, een stuk brood,
een handvol warmte en troost
gehuld in het groen van de hoop.

Misschien is hij Damiaan,
niet toevallig verzeild
in een tijd
die om gekke en dwarse heiligen
schreeuwt.
Wouter De Bruyne

Wie God is
heeft geen mens ooit gezien.
Alles wat we weten
is dat telkens weer in de geschiedenis
mensen door Hem gegrepen worden,
door zijn liefde geraakt –
en dat zoiets je leven kan veranderen.
En dat Hij een naam heeft:
"Ik zal er zijn voor u."
Ik zal er zijn
in je diepste binnenste,
in je hart en handen,
in je spreken en handelen.
Ik zal er zijn
als liefde en trouw
in je omgaan met mensen,
in je werken
aan beter samenleven voor allen.
Voor de rest heeft niemand
God gezien.
Tenzij hij misschien wel eens
te zien zou kunnen zijn in mensen
die elk op hun manier
van Gods naam een werkwoord maken
dat ze in alle vormen en wijzen vervoegen.
Ja, God is te zien
in mensen die geloven dat hij te doen is.
Welzijnszorg

Op een dag kwam God naar de aarde en zei: 'Wij, melaatsen ...'

Het verhaal van Gods menswording is een liefdesverhaal. Jezus kwam naar de aarde om ons lief en leed te delen. Net als Damiaan worden ook wij opgeroepen om anderen nabij te zijn.

Zestien jaar leefde Damiaan te midden van mensen die verbannen waren naar de melaatsenkolonie. Hij verbond hun wonden, omarmde hun lichamen, sprak tot hun hart dat anders alleen gelaten werd. Hij organiseerde scholen, muziekkapellen, koren. Hij timmerde eigenhandig 2000 doodskisten, zodat deze mensen waardig begraven konden worden. Molokai werd steeds meer een plaats om te leven dan om te sterven. Damiaan straalde hoop en vertrouwen uit.

Op een zondag, niet lang na zijn aankomst in de nederzetting, begon hij zijn preek met twee woorden: 'Wij, melaatsen'. Hij was daar niet alleen om te helpen en het lijden te verlichten. Hij was één van hen. Vanaf die dag deelde hij zijn leven nog intenser met hen. Hij was er gekomen om met hen te leven. Hij zou ook met hen sterven. Ze waren helemaal verbonden.

Wie Jezus wil volgen, moet dienaar willen worden zoals Hij. Een dienaar die zijn leven deelt en geeft in liefde. Pater Damiaan is in de wereld van lijdende mensen afgedaald, niet als eenzame, maar als eensgezinde. Hij was intens verbonden met Jezus. Zo heeft hij geleefd met en voor uitgestoten mensen onder wie de Heer ook aanwezig was.

Ook vandaag zijn er allerlei soorten lepra die bronnen zijn van uitsluiting en uitstoting: ziekte, prostitutie, werkloosheid, rassendiscriminatie, handicap, drugs... Ook nu is het van belang de angst te overwinnen, je tot hun naaste te maken, een netwerk van relaties op te bouwen, de stem te worden van de stemlozen. Je zult telkens opnieuw geboren worden.

naar John Ortberg, *God is closer than you think*, Michigan, 2005 : p. 95-96

De keuze voor actie(f)

Damiaan koos voor actie vanuit liefde. Hij deed het niet in de eerste plaats om resultaat of verandering te bekomen. Hij deed het vanuit gedrevenheid, vanuit roeping, vanuit consequente liefde. Zelfs de mens die voor de wereld opgegeven is, verdient liefde. Damiaan is ook vandaag een oproep om geen enkele mens op te geven, een oproep om aandacht te geven aan de mens waarvan gedacht wordt dat hij geen mens meer is. Damiaan is een oproep om vanuit liefde en bezieling actief te blijven, zonder resultaat of verandering op de eerste plaats te zetten. Damiaan roept op om in actie te treden omdat elke mens mens is, omdat elke mens beeld van God is.

<http://regio.okra.be/file?fle=213139>

De vijf pijlers van een schoolvisie vanuit de figuur van Damiaan: Damiaanschool Kortrijk

identiteit IK DOE en IK SPREEK

Damiaan doet wat hij gelooft.
Hij toont en vertelt waar hij zijn inspiratie haalt: bij Jezus.

aanbod IK ZET ME IN

Er heerste veel egoïsme, immoraliteit en geweld onder de melaatsen.
Toen kwam Damiaan.
Genezen kon hij niet, maar met beperkte middelen realiseerde Damiaan grootse dingen.

aanpak IK DURF

Damiaan kende geen schrik.
Zijn broer Pamfiel, die was aangeduid om naar Hawaï te gaan als missionaris, werd ziek.
Broer Jozef zei: "Het is mijn beurt - ik ga!".
Wie Damiaan wil volgen, moet de dingen durven aanpakken,
mag niet bang zijn om risico's te nemen die hij niet kon voorzien.

zorg EEN MOEILIJKE OPDRACHT: IK PAK HET AAN

Damiaan zegt ons vandaag: "Loop nooit weg, ook al is er geen hoop."
Hij had alle redenen om de hoop te verliezen.
Er was geen toekomst en uitweg voor deze mensen.
Toch nam Damiaan de zorg op zich voor de meest kwetsbaren.

organisatie WE MAKEN HET!

Molokai, wat een werkterrein! Maar Damiaan wist van organiseren.
Hij zorgde voor onderdak, voedsel, veiligheid, geborgenheid, onderwijs, ontspanning, ...
Hij verzorgde de zieken.
De melaatsen voelden respect en er gebeurden wondere dingen.
Er ontstond een sterke, hechte samenleving waar lief en leed met elkaar werden gedeeld.

De oproep die van Damiaan is uitgegaan ...

Door als gezonde jonge priester te gaan leven te midden van de melaatsen op het eiland Molokai, heeft Damiaan de aandacht van de wereld getrokken op een probleem waarvan ze zich op dat moment weinig van bewust was: mensen worden omwille van hun ziekte uit de samenleving gestoten. Damiaan deed dat niet met veel woorden maar met daden en tenslotte, met het offer van zijn leven. De oproep die van Damiaan is uitgegaan, beperkt zich niet tot bestrijding van de lepra- ziekte. Zijn voorbeeld roept ons op om ons te verzetten tegen toestanden waarin mensen worden uitgesloten of aan de rand van de maatschappij worden gezet. Zijn oproep: men heeft je nodig, hier en nu. Kijk om je heen en verberg je niet achter een berg excuses om je medemens aan zijn lot over te laten.

Op een nacht schrok Damiaan op uit zijn slaap vanwege geroep. Daar stond een meisje. "Help. **Makua Kamiano**, laat me binnen. Ik ben zo bang. Hij slaat me dood. Ik heet Lilu'ai. Ik ben niet van uw kerk. Mijn man is pas gestorven en mijn buurman dringt mijn huis binnen en dwingt me om dingen te doen die ik niet wil en daarom...Mag ik bij jou schuilen?" Damiaan sloeg een deken om haar heen. Lilu'ai bleef bij Damiaan wonen. Ze zorgde voor Kamiano en voor zijn pleegzoon Kialu, het kind van een jonggestorven vrouw die hij opgenomen had in zijn huis. Toen kwam pater overste op bezoek. Damiaan was niet thuis: "En wat doe jij hier in het huis van een priester? En dat kind? En ben je wel gedoopt? En waarom ben je katholiek geworden?" "... Weet ik allemaal niet. Wat ik wel weet: Kamiano is één van ons. Hij verzorgt onze wonden, hij raakt ons aan. Er is hier ooit een dokter gekomen maar die zette de zalf aan de deur en met zijn wandelstok hief hij de lompen van de zieken op om ze te onderzoeken. Kamiano strijkt zelf de zalf op de wonden. Kamiano spreekt niet over liefde. **Kamiano is liefde.**"

Damiaan kende de weg
van hart tot hart,
van hier naar Molokaï.

Sprak de taal
van ogen en handen,
heilig en gewoon
in elk gebaar.

Ook toen de graankorrels
zich openden op zijn gelaat
bleef hij groeien.

Zie hoe dat ene wonder
zijn sporen trekt
in alle richtingen, eeuwig voort.
Ina Stabergh

Damiaans leven en werk blijven tot de verbeelding spreken. Tal van mensen zien in Damiaan een voorbeeld omwille van zijn keuze voor de armen en uitgestotenen. Zoveel jaren na zijn dood, leeft Damiaan nog voort in alle ontwikkelingshulpverleners, vrijwilligers en in iedereen die geeft voor het goede doel. Hij inspireert hen ook om door te zetten, wanneer het even moeilijk gaat. Tijdens zijn verblijf op Molokaï ontpopt Damiaan zich tot een man van alles. Hij steekt de handen uit de mouwen om zijn vrienden-melaatsen een leefbare omgeving aan te bieden. Hij is politiemans, timmerman, onderwijzer, architect, verpleger, begrafenisondernemer, chirurg, auteur, mediafiguur, lobbyist, uitvinder, organisator. Damiaan volgt een rechte weg, maakt zware offers, geeft nooit op, is de eerste ontwikkelingswerker, weekt emoties los, is pluralistisch, staat tussen de mensen, tilt de samenleving hoger, en is een voorbeeld. Damiaan laat een duidelijke boodschap na, een boodschap die uitgedrukt wordt in enkele extreme karaktertrekken: doorzettingsvermogen, moed, wilskracht, koppigheid maar ook een grote openheid naar anderen en een grenzeloze liefde voor zijn medemensen. Blijven vechten, soms tegen beter weten in, zodat elke zieke zich gerespecteerd weet: dit is **het credo van Damiaan**.

Damiaan was een **bewogen én bevlogen grensganger** ...

Damiaan was een bewogen grensganger, bewogen om het leed, de ziekte, de eenzaamheid van zijn mensen. Hij had niet enkel medelijden met hen. Hij leefde en leed echt met hen mee. Voor zieken en gewonden had hij een woord, een onderdak'. Hij was een grensganger. Hij maakte geen afrasteringen en scheidingsmuren. Hij trok geen afgeronde krijtlijnen. Voortdurend overschreed hij de grens tussen ziek en gezond, tussen wet en liefde, tussen gezag van boven en eigen geweten. Hij was gekomen 'opdat zij leven zouden hebben'. Daarom vocht hij dagelijks tegen de dood, tegen de wanhoop, tegen de structuren. Hij gaf zijn mensen hoop, toekomst, vrijheid en een begin van vrede. Vruchten van Gods Koninkrijk. Daarbij ging hij geen enkel conflict uit de weg, met wie dan ook. Wat had Christus anders gedaan? Hij had maar een bedoeling: zijn mensen weer mens laten zijn. Hij wilde hen kost wat kost de overtuiging geven: jij bent de moeite waard. Jij mag er zijn. Kies voor het leven. En in de zorgende aanwezigheid van Damiaan konden de mensen iets ervaren en vermoeden van Gods eigen zorg en goedheid. Godsdienst werd er vertaald in mensenliefde. Omdat Damiaan zo gedaan heeft, leeft hij onder ons voort tot op de dag van vandaag.

naar Damiaan Special, Inter Nos, n° 2, april 1989, p. 39

De tweede keer dat ik Molokaï zie, is op de zaterdag voor Pinksteren 1873. Een veerboot uit Maui, bisschop Maigret en ik aan boord, meert aan om een groep melaatsen en een kudde koeien te lossen. Melaatsen uit de nederzetting overstroomden de landingsplaats. Onvoorstelbaar! Honderden verminkte mensen, alsof de graven hun doden hebben uitgespuwd. Hulpeloze en verwrongen lichamen. God, hoe kan zo iets bestaan! Ik kan de aanblik niet verdragen en toch blijf ik kijken wanneer ze hun afgestompte arm opsteken om de nieuw gekomen melaatsen te verwelkomen op deze gruwelijke plek. Het is zover: melaatsheid en ik staan oog in oog. En de katholieke melaatsen hebben zich rond de bisschop verdrongen en smeken hem een priester te sturen. Niet een die hen nu en dan eens komt opzoeken, zoals hij voorstelt, maar een die bij hen blijft om nog eens met hun naam genoemd te worden, om een vader voor hen te zijn. Maar hij vertelt dat hij niemand kan vragen dit offer te brengen. Ze blijven aandringen. "Maar ze hebben gelijk, Monseigneur, ze hebben recht op een priester die bij hen blijft om te bewijzen dat God hen niet vergeten heeft. U hoeft het niet te vragen, Monseigneur, ik wil hun priester zijn. Ik bid U: laat me blijven." "Impulsief", noemde de bisschop het. "Ongecontroleerde edelmoedigheid. Overdosis sentiment bij het zien van zoveel brutale ellende." "Maar het is toch ondenkbaar dat iemand met een gezond lichaam maar één ogenblik zou overwegen om zijn leven te slijten tussen honderden melaatsen!" Ik hoor nauwelijks wat hij zegt, maar ik zie wat ze nodig hebben. En ik weet wat me te doen staat. Je kiest voor een religieus leven omdat je beantwoordt aan een roeping. Later, als je geluk hebt, krijg je een roeping in je roeping en wordt het duidelijk waarvoor je geroepen bent. Welnu: dit is **mijn roeping**. Dit is duidelijk **mijn taak**. Dit is **de reden van mijn bestaan**. En omdat ik een koppige Vlaming ben, houd ik het been stijf totdat de bisschop zegt: "Moge God ons bijstaan". En nadat ik beloofd heb voorzichtig te zijn, mag ik blijven.

uit het toneelstuk 'Damiaan' van Aldyth Morri

Om heilig verklaard te worden, moet Damiaan een mirakel hebben gerealiseerd. Op de vraag of hij dat had gedaan, antwoordde *Moeder Theresa*: '**Damiaan is zelf het mirakel**'.

De **heiligverklaring** van pater Damiaan op 11 oktober 2009 in Rome was de **bevestiging van wat velen al lang aanvoelen of weten**, namelijk dat **Damiaan een inspirerende figuur kan zijn** voor onze tijd en voor de **onderwijswereld van vandaag**. Vanuit zijn gelovige en religieuze levenshouding koos hij voor een radicaal evangelisch engagement voor uitgestoten mensen. Doorheen tegenslagen en problemen bleef hij trouw aan zijn engagement. Ook in de onderwijswereld voelen sommige jongeren en zelfs sommige personeelsleden zich om allerlei redenen uitgesloten of gepest. Ze voelen zich kansarm. Damiaan kan ons inspireren om vanuit de eigen identiteit, die gebaseerd is op het evangelie, een bijzondere aandacht voor hen te hebben. Hij nodigt ons uit om over dit evangelie niet te zwijgen maar het steeds te verkondigen en te beleven in woord en daad in ons dagelijks leven op school. Afgezonderd in Molokai voelde hij zich niet alleen verbonden met de zieken en de mensen om hem heen, maar bleef hij zich ook betrokken voelen bij wat er gebeurde in de wereld. De officiële heiligverklaring door de Kerk van Rome zal zijn inspirerende kracht voor christenen wereldwijd ondersteunen en versterken en nodigt ons uit om de school niet als een eiland te zien. Kiezen voor verbondenheid en eenheid met elkaar, dichtbij en veraf, is de uitdaging voor de school die zich 'katholiek' noemt. Een katholieke school is een school die de gemeenschapsvorming en de aandacht voor het reilen en zeilen in de wereld hoog in het vaandel draagt.

Jan Vander Velpen - VSKO-pastor- forum oktober 2009

Ghandi schatte pater Damiaan zeer hoog in als mens. Hij schreef deze woorden over hem: "De politieke en journalistieke wereld kent maar een paar helden die een vergelijking met pater Damiaan van Molokai doorstaan. De katholieke kerk, daarentegen, kent er duizenden die in navolging van pater Damiaan zichzelf toeleggen op de verzorging van melaatsen. **Het is het waard om naar de bron van zulk een heldhaftigheid te zoeken.**"

Pater Damiaan, vriend van de melaatsen,
jij ging naar wie verstoten was.
Op de uithoek van een eiland
gaf je hoop aan wie ziek was en verlaten.
Wees ook een vriend voor mij.
Ook onze wereld nu heeft nood
aan kracht en vertrouwen.
Wees voor ons een voorbeeld,
dat we niemand afschrijven,
uitstoten, wegzenden.
Pater Damiaan, vriend van God,
als priester en missionaris
heb je de liefde van Jezus verkondigd.
Je hebt God en de mensen bemind.
Leer me liefhebben.
Leer me geloven dat God houdt van mij,
zwakke, zondige mens.
Leer me zien dat God me roept
om lief te hebben,
om mezelf te geven, ten einde toe.
Pater Damiaan, bid voor ons.

Damiaan,
grote broer in de liefde die lijdt,
gekwetst en overdekt met wonden,
kreet van liefde die gehoord wordt
in de wind die waait rondom het eiland van het lijden,
door de mensen opzij geschoven,
door God uitgekozen.

Broer van wie lijden aan duizend wonden,
die trouw blijft tot het uiterste einde,
gij staat rechtop, melaats,
met het kruis van de mensen;
gij boodschapt de hoop
en de triomf van de liefde.

Samen met u zien we die Andere
die melaatsen genas,
en niet beschaamd was arm te zijn,
overdekt met wonden,
drager van alle zonden.

Vanuit uw ver eiland
waaromheen de wind waait
bereikt ons, steeds opnieuw,
de roep van uw buitengewone liefde.
En al zouden wijze mensen de mond niet open doen,
dan blijven toch de gekwetsten,
de armen, de misprezenen,
zij die weten wat lijden is,
Uw Naam verkondigen!
Maria del Carmen Perez

Jezus wand'lend langs de wegen
kwam eens tien melaatsen tegen,
die van verre bleven staan,
roepend:
"Meester, zie ons aan!"
M. Jacobse – ZJ 712

De keuze voor Christus, kwetsbaar zijn en worden uit liefde.

In zijn radicaliteit lijkt Damiaan bijzonder sterk op Christus. Hij zocht de meest uitgesloten mensen op in een hel waarvan zijn bisschop dacht dat geen missionaris er lang zou kunnen blijven. Hij bleef. Hij was consequent. Tot hij aan den lijve de miserie van mensen moest ondergaan. Hij riep ook kerkelijke en burgerlijke overheden op om de situatie van de melaatsen ernstig te nemen. Hij werd daarin vaak niet serieus genomen. Te radicaal. Zijn vraag om steun bleef aanvankelijk onbeantwoord. Eenzaam moest hij volhouden. Of Damiaan een rebel was? Wie tot het uiterste gaat, komt in botsing met wie slechts de middelmaat wil. Damiaan erkende, eigen aan zijn tijd, ook in sterke mate zijn kwetsbaarheid. Zijn zonden niet kunnen belijden omwille van zijn isolement was erg voor hem. Maar radicaal in het spoor van Christus werd hij zo kwetsbaar als een mens kan zijn, dodelijk ziek met zijn zieke medemensen. Wie liefde tot het uiterste wil beleven, moet er kwetsbaar zijn voor over hebben. Damiaan is een oproep om zo lief te hebben dat je kwetsbaar bent met de kwetsbare medemens.

<http://regio.okra.be/file?fle=213139>

Damiaan en de 7 werken van Barmhartigheid

Ruben Boon, projectleider 'Damiaan Vandaag'

Eerste werk van Barmhartigheid: De hongerigen te eten geven

"Ik had honger en jullie gaven mij te eten" (Mt 25, 35)

Op het einde van Damiaans leven kwam John Puaina Wilmington als zieke aan in de melaatsenkolonie van Molokai. Hij leerde Damiaan goed kennen en koestert volgende herinnering over zijn 'naastenliefde':

"Zijn naastenliefde voor niet-katholieken was even groot als voor zijn eigen mensen. Ik heb zelf gezien dat de protestanten tot bij Damiaan gingen en vroegen om kippen, eieren, tabak, suiker, enz. En Pater Damiaan gaf het hun zoals hij aan katholieken gaf. Hij was altijd aangenaam en bereid om te helpen. Hij verborg zijn ongenoegen als mensen hem niet bedankten. In die tijd deden de stoomboten de nederzetting maar één of twee keer per week aan. Bijgevolg was er soms een tekort aan crackers, brood of rijst. Pater Damiaan hield steeds een kleine voorraad bij en hij gaf het vrij aan iedereen wie erom vroeg. Als we iets nodig hadden, hoefden we maar naar Kamiano te gaan. Hij zou ons wel helpen. De welgestelden leefden verderop in Makanalua, een paar kilometer van Kalawao. De armen woonden vlakbij Pater Damiaan in Kalawao".

Tweede werk van Barmhartigheid: De dorstigen te drinken geven

"Ik had dorst en jullie gaven mij te drinken" (Mt. 25, 35)

Dokter Arthur Mouritz was tijdens de jaren 1880 als arts werkzaam op Molokai. Hij kende Damiaan zeer goed en was getuige van hoe Damiaan te werk ging:

"Rond middernacht kwam de stoomboot Mokolii met vracht en 40 passagiers aan bij Kalaupapa. De zee was uiterst ruw. De golven beukten tegen de rotsen. De wind blies uit het noorden. Ijskoude regen viel met bakken uit de lucht. Als de handige Hawaïaanse zeelui, onder de beste ter wereld, er niet waren geweest, zouden de kleine bootjes waarmee de passagiers aan land gingen, water maken, kapseizen en te pletter slaan op de rotskust. Als bij wonder gebeurde dit niet. Vrucht en passagiers kwamen veilig aan. De passagiers waren echter door en door nat, door regen en zeewater. Het personeel van de melaatsennederzetting was niet onvoorbereid. Residerend priester Pater Damiaan en verantwoordelijke opzichter Meneer Ambrose Hutchison hadden voor dampend hete koffie en warm eten voor alle nieuwkomers gezorgd".

Derde werk van Barmhartigheid: De naakten kleden

"Ik was naakt, en jullie kleedden mij" (Mt. 25, 36)

Damiaan deed er alles aan om de melaatsen degelijke kleding te bezorgen voor het koude seizoen. Hij was maar al te blij als gulle weldoeners hem de nodige steun gaven. In deze brief bedankt hij de anglicaanse dominee Hugh Chapman die voor Damiaan heel wat steuncampagnes opzette in zijn parochie in Londen:

"Volgens het woord van de H. Schrift dat zegt: 'Een barmhartig iemand is weldadig voor zichzelf', en zoals de engel Rafaël aan Tobias zegt: 'Een aalmoes is meer waard

dan goud of schatten, want de aalmoes bevrijdt van de dood; zij wist de zonden uit en doet ons barmhartigheid en eeuwig leven vinden'. Ik dank de liefdevolle gevers hartelijk voor het vertrouwen dat ze in mij stellen voor de bestemming en verdeling van hun edelmoedige offergaven. Omdat we momenteel in het koude seizoen zitten, heb ik vandaag bij onze zakenlui in Honolulu een bestelling gedaan van kleding om te voorzien in de behoeften van onze talrijke melaatsen. Wanneer die dingen hier aankomen, zal de aangename geur van de liefdesbloem der Engelsen hoog gewaardeerd worden en veel ongelukkige melaatsen in nood, wier koude en verstijfde ledematen weer het prettige gevoel van warme kleding ervaren, zullen zich dat nog lang herinneren. Zonder enige twijfel zullen de velen die hiervan profiteren, tot welke godsdienst ze ook behoren, u hun erkentelijkheid betuigen en ze zullen een vurig gebed houden voor al hun weldoeners".

Vierde werk van Barmhartigheid: De vreemdelingen herbergen

"Ik was een vreemdeling, en jullie namen mij op" (Mt. 25, 35)

Damiaan hield zich niet op een afstand. Hij ging naar de melaatsen toe en opende de deur van zijn hart én zijn huis voor hen. Hij nam geen enkele voorzorg. Hij was de melaatsen altijd nabij. Dokter Mouritz onthult het geheim van wie Damiaan was en is, toen en vandaag:

"Pater Damiaan nam geen enkele voorzorg. Vriendelijk als hij was van nature, verbood hij melaatsen nooit om zijn huis binnen te komen; ze waren altijd welkom, overdag of 's nachts. Ik noemde zijn huis 'Kalawao Familiepension en Rustoord voor Melaatsen' en vrij logies en eten voor behoeftigen.

Was Damiaan tijdens zijn verblijf te Kalawao dezelfde houding blijven aannemen tegenover contacten met melaatsen die hij bij zijn aankomst innam - toen hij weigerde samen met zijn melaatsen in dezelfde ruimte te wonen - dan zou de geschiedenis van Damiaan, 'de priester-martelaar van Molokai', naar alle waarschijnlijkheid nooit geschreven zijn".

Vijfde werk van Barmhartigheid: De zieken bezoeken

"Ik was ziek en jullie bezochten mij" (Mt. 25, 36)

In een brief aan zijn ouders vertelt Damiaan over zijn dagelijkse bezigheden in de melaatsenkolonie van Molokai:

"Mijn gewone bezigheid bestaat uit het bezoeken en bedienen van de zieken. Ik ga op bezoek bij zieken van wie de helft katholiek is. In elke hut waar ik binnenkom, begin ik met het aanbod hun biecht te horen. Zij die deze geestelijke hulp weigeren krijgen daarom evengoed hulp op tijdelijk gebied. Die wordt aan allen zonder onderscheid gegeven. Onze zusters zenden mij vele kleren om aan de zieken uit te delen. Bijna elke dag heb ik een begrafenis. Voor de arme doden maak ik zelf een kist. Lieve ouders, ik vind mijn grootste geluk de Heer te dienen in zijn arme en zieke kinderen die door de andere mensen verlaten zijn. Ik doe wat ik kan om hen mee te nemen op de weg naar de hemel".

Zesde werk van Barmhartigheid: De gevangenen bezoeken

"Ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe" (Mt. 25, 36)

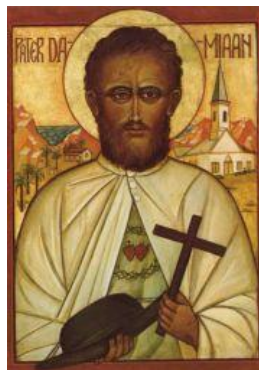
Enkele maanden na zijn aankomst op Molokai schrijft Damiaan aan Pamfiel over zijn keuze voor de gesloten gevangenis die de leproserie toen was:

"Meer dan 2000 melaatsen werden verbannen, daarvan zijn er 800 nog in leven. Onder hen een aantal brave getrouwe christenen alsook een redelijk aantal nieuw gedoopten. Deze instelling had duidelijk nood aan een residerend priester alhoewel dit niet zo'n gemakkelijke zaak was. Alle communicatie met de nederzetting is strikt verboden tenzij men aanvaardt zich hier, samen met de bannelingen te laten opsluiten. Daar ik op de dag van mijn geloften reeds onder het baarkleed heb gelegen, was ik ervan overtuigd het mijn plicht te zijn mezelf aan te bieden bij onze bisschop. Die zoals hijzelf heeft gezegd niet zo wreed was zo een offer op te leggen in naam van de gehoorzaamheid".

Zevende werk van Barmhartigheid: De doden begraven

Al in de vroege Kerk was er sprake van een zevende werk van Barmhartigheid: de doden begraven. In 1207, in de volle middeleeuwen, voegde paus Innocentius het zevende werk "officieel" toe. Het zevende werk is ontleend aan het Bijbelboek Tobit waarin de auteur de speciale zorg voor de overledenen benadrukt, naast twee andere door Jezus genoemde werken van Barmhartigheid. In het eerste hoofdstuk van Tobit vers 17 lezen we: *"Ik gaf brood aan de hongerigen en kleren aan de naakten. Als ik het lijk van een volksgenoot buiten de muren van Nineve zag liggen, dan begroef ik het"* (Tobit 1, 17). In de door epidemieën geteisterde middeleeuwen was de doden begraven vaak een moeilijke en riskante onderneming. Mensen zagen het als een oprechte daad van zelfgevende liefde. Damiaan bracht dit zevende werk van Barmhartigheid dagelijks in de praktijk. Het was voor hem vaak emotioneel zwaar om weer iemand van zijn dierbare melaatse vrienden te moeten afgeven maar hij troostte zich met de gedachte dat ze na hun dood in Gods goede handen waren. Hij schrijft aan zijn broer over een weesmeisje op sterven voor wie hij als een vader was:

"Die arme christenen, al bijna stervend, schreeuwen luid om een priester. Zo zijn heel wat ongelukkigen al gestorven zonder het doopsel of de sacramenten van de stervenden ontvangen te hebben (...). Toen ik gisterenavond thuiskwam vond ik één van mijn weesmeisjes stervende. Ze smeekte me om snel de heilig laatste communie te gaan halen. Amper had ze haar gebeden uitgesproken of ze gaf haar ziel in handen van de Heer, die ze net had ontvangen. Ik maakte zelf haar kist en groef haar graf. Na de begrafenis mis deze ochtend hoorde ik dat twee anderen van mijn christenen waren gestorven. Dat maakte drie begrafenis vandaag".

Heer Jezus,
uw woord:
"Wie zijn leven verliest
omwille van Mij,
zal het vinden",
heeft de jonge Jozef De Veuster verleid.

In Molokai heeft hij zijn kracht,
zijn gezondheid,
zijn leven verloren.

Bij de melaatse medemens heeft hij
het door U beloofde leven gevonden.

Zo werd het kerkhofeiland
het paradijs voor hem,
voor uw mensen,
voor allen die geloven in uw woord.

Raak ook ons aan met uw woord,
dat wij genezen
tot in het diepste van ons hart
en dat wij leven vinden en delen,
in overvloed.

Amen.
Luc Van Hilst

Pater Damiaan
Heilige,
Grootste Belg,
Wij weten wat gij gedaan hebt
voor ongeneeslijke zieken,
voor wie men geen oplossing had,
en ze dan maar
naar een onbereikbare plek bracht:
Molokai.

Uw geloof in God,
in Jezus Christus,
heeft u hoop,
geduld en moed gegeven
om deze zieken
liefde en vriendschap te brengen.
Uw inzet, en tenslotte uw dood,
schudde de wereld wakker.

Wij bidden u:
wil ook ons hart,
en dat van iedereen, bezielen
om in onze wereld vandaag
iets van uw geloof
en uw liefde te brengen,
naar het woord van Jezus:
"Het Rijk Gods is midden onder u".
René Obbels

*Ik vroeg om kracht
en God gaf mij moeilijkheden
om mij sterk te maken.*

*Ik vroeg om wijsheid
en God gaf me problemen
om me te leren
die op te lossen.*

*Ik vroeg om voorspoed
en God gaf me
hersens en spieren
om mee te werken.*

*Ik vroeg om moed
en God gaf me gevaren
om te overwinnen.*

*Ik vroeg om liefde
en God gaf me mensen
met moeilijkheden
om te helpen.*

*Ik vroeg om gunsten,
en God gaf me kansen.*

*Ik kreeg niets waarom ik vroeg.
Ik kreeg ALLES wat ik nodig had.*

*Niemand uit mensen geboren,
naamloos geworden,
nergens gebleven,
werd ooit onvindbaar voor u.*

*Mensen onbestaanbaar geworden,
berooft, onteigend,
bestaan voor u.*

*Slachtvee - mensen
verkocht, vermorzeld,
levende doden,
dood, begraven,
bestaan voor u.*

*En niets is niets voor u
en niemand, wie ook,
werd niemand voor u.*

*Wees Gij dan zo,
en voorbij al deze woorden,
onspreekbaar meer,
of Gij zijt niets en niemand.*

“Die man van Molokai,
gekwetst met de gekwetsten,
werd één met de melaatsen
en bracht Uw woord tot leven,
was boodschapper van hoop
voor mensen aan de rand,
bracht God een beetje dichter
en toonde Zijn gelaat.”

Uit ‘Met mensen begaan’
lied bij de heiligverklaring van pater Damiaan
t: Jan Wouters – m: Jos Bielen

De keuze voor openheid

Uiteraard mogen we er vanuit gaan dat Damiaan kind was van zijn tijd. Damiaan wilde zeker missionaris zijn om mensen te bekeren tot het christelijke, katholieke geloof. Zelfs de protestantse kerk was aanvankelijk een tegenstander. Gaandeweg is Damiaan geworden tot een man van openheid. Hij vond het ziek zijn van de melaatsen zo erg dat hij geen onderscheid meer wilde maken. Hij wilde er zijn voor alle melaatsen, zijn broeders en zusters en later zijn lotgenoten. Damiaan vond de nood zo erg dat hij in mensen en groepen van andere overtuigingen bondgenoten wilde zien om de hel op aarde te veranderen naar leefbaarheid. Damiaan is een oproep om ook bij mensen en groepen met een andere visie bondgenoten te zoeken om de hel om te keren naar leefbaarheid.

<http://regio.okra.be/file?fle=213139>

Laten wij heel voorzichtig heilig verklaren.
Mensen doen het vaak sneller dan ze denken.

Zijn er niet in de geschiedenis al miljoenen gedood,
omdat principe, ras, cultuur, godsdienst en overtuiging
heilig werden verklaard?

Laten we heel voorzichtig heilig verklaren.
We doen het vaak sneller dan we willen.

Zijn er niet al veel te vaak mensen pijn gedaan,
omdat principe, gewoonte, planning en afspraken
heilig werden verklaard?

Laten we heel voorzichtig heilig verklaren.

Ja, alleen dat wat wonderen verricht,
alles dus wat met echte liefde te maken heeft.
‘Niemand is goed dan God alleen.’
en hij en wij samen, in wie God zich thuis wil weten.

Laten wij heel vlug heilig verklaren.
Elke mens dus en mensen goedbedoeld samen,
en alles wat leven is en daarom daadwerkelijk
eerbied opbrengen.

Laten we heel vlug heilig verklaren,
dit leven, nu reeds, zelfs met al zijn haperen,
en eerbied opbrengen.

Metterdaad.

HANDEN VOL HOOP

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

De keuze voor respect.

Is er een duidelijker boodschap van respect wanneer hij in een brief aan de overheid schrijft: 'Geen mens mag uitgesloten worden, laat staan harteloos ten dode opgeschreven staan.' Wanneer Damiaan kiest voor het isolement, ver weg van familie en vrienden, om daar radicaal uitgesloten melaatsen te beminnen, dan kan dat alleen vanuit een rotsvast geloof in de waardigheid van elke mens. Een geloof dat hij niet loslaat! Damiaan laat zich niet bekoren door de vrees voor eigen leven door 'gevaarlijke' mensen, niet door de neiging om mensen af te wijzen vanuit: ze hebben het zelf gezocht. Damiaan ziet in elke mens een waardevolle mens. Als christen ziet hij ook in elke mens God. Naar het evangelie van Mattheüs zou hij kunnen zeggen: 'Wanneer hebben wij u melaats gezien, God, en stuurden we jou weg naar een eiland?' Zelfs de doden verdienen respect. Daarom bouwde hij een omheining omheen de begraafplaats en maakte hij meerdere kisten. Onbegrip bij kerkelijke en burgerlijke overheid deed hem niet opgeven. De hel was te erg. Zijn liefde en respect voor mensen te groot.

<http://regio.okra.be/file?fle=213139>

DAMIAAN: engagement

Heiligen zijn een beetje gek
wij schuwen risico's
en het begrip utopie is ons vreemd
heiligen zoeken ze op.

Heiligen zijn een beetje dwars
wij drijven mee met het tij
en dienen rimpelloos voort
heiligen varen tegen de stroom in.

Heiligen zijn een beetje raar
wij zijn mak en lauw
en dwalen grijs door de kudde
heiligen hebben een tong van vuur.

Zo was ook Damiaan: zonder aureool
met een altaar op zijn rug
ijlt hij, door God gedreven
over vulkaan en eiland
op zoek naar een afgedwaald schaap
de schaduw van een paria
de ratel die de lepra volgt
eigengereid en omstreden
maar thuis tussen levende doden.

En jaren nadien wacht hij
zijn handen en voeten verminkt
zijn huid vol grillige gele vlekken
op de komst van zijn Heer.

Dan rust hij onder zijn pandanboom
als boodschap van hoop
tussen zijn uitgestoten volk zonder hoop.

De hemel is blauw.
De hemel omspant alle mensen.
Wouter De Bruyne

HANDEN VOL HOOP

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

Jezus van Nazareth was mensen nabij.

Altijd vroeg Hij:

“Wat kan ik je voor je betekenen?”

Hij legde mensen de handen op
en sloot ze letterlijk in zijn armen.

“In zijn spoor ging pater Damiaan.

Radicaal.

Hij deed veel met zijn handen.

Met zijn handen herstelde hij kerkjes.

Met zijn handen verzorgde hij melaatsen.

Met zijn handen droeg hij de mis op.

Zijn sterke, stevige handen waren verminkt
geraakt door lepra.

Zijn handen waren getekend door het leven.

Hij heeft zijn handen gebruikt om zorg te delen.

Hij heeft zijn handen laten spreken.

Zijn handen waren een instrument van liefde.

Damiaan heeft veel nagedacht met zijn hoofd,

veel gevoeld met zijn hart,

maar vooral veel gedaan met zijn handen.”

<http://www.pastoralezorg.be/page/spiritualiteit-in-het-spoor-van-de-heilige-damiaan/>

<https://damiaanvandaag.be/archieven/tag/damiaanbeweging>

Tien jaar geleden op 11 oktober 2009 werd de Grootste Belg aller tijden, Pater Damiaan, heilig verklaard. Hij was, is en blijft een toonbeeld van 'zorg dragen, verzorgen, ontzorgen'.

Damiaan, droeg zijn mensen, ook in het hart. Hij nam de zorgen en de bezorgdheden van *zijn mensen* letterlijk in zich op. Hij zei: “Wij melaatsen”.

Damiaan was voor de mensen op Molokaï de enige hoop en houvast die hen in staat stelde om hun leven te dragen.

Damiaan gaf hen de zekerheid: er is hoop voor je verleden, je heden, en je toekomst. En die hoop is levend. Die hoop is een realiteit. Die hoop is Jezus Christus. Die hoop doet leven.

Damiaan kende de weg van hart tot hart, van hier naar Molokaï. Sprak de taal van ogen en handen, heilig en gewoon in elk gebaar.

Ook toen de graankorrels zich openden op zijn gelaat, bleef hij groeien. Zie hoe dat ene wonder zijn sporen van hoop trekt in alle richtingen, eeuwig voort.

Wanneer wij met Damiaan
de handen aan onze armen
naar de hoop uitstrekken,
krijgen wij vleugels!

HANDEN VOL HOOP

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

Jezus,
Je hebt ons hart,
onze ogen
en onze handen nodig
om iedereen op deze wereld,
en vooral de mensen in nood,
in je armen te sluiten.

Help ons om
-net als Pater Damiaan
die in jouw voetsporen ging-,
de handen uit de mouwen te steken,
want onze missie is
om er iets moois van te maken.

Jij gaf ons handen
om uit liefde te handelen.
Help ons om wie gevallen is
recht te helpen,
om wie verdrietig is te troosten,
om weer goed te maken
wat we fout deden.

Zo kunnen mijn,
onze handen
de wereld beter
en mooier maken.

Dank Je wel, Jezus,
dank Je wel Damiaan,
om Jezelf
zo klein en kwetsbaar te maken
als een eenvoudig stukje brood
in onze handen.
Amen.

Omdat hij Jezus boodschap handen en voeten gegeven heeft.

Damiaan is niet heilig verklaard omdat hij een brave jongen was, een pilaarbijter, een gehoorzame en volgzame pater, een pastoor die honderden mensen heeft gedoopt, heel wat kerken heeft gebouwd, zelfs niet omdat hij bij de melaatsen heeft gewerkt, zelfs melaats is geworden en aan de ziekte gestorven is. Neen hij is heilig verklaard omdat hij Jezus boodschap handen en voeten, oren en ogen, hart en stem heeft geven. Hij liet zijn zieke vrienden niet in de steek en liep zo ook het gevaar zelf ziek te worden. Dat is wat Jezus bedoelt met Barmhartigheid: aandacht hebben voor wie je nodig heeft en in actie komen zonder teveel na te denken! Laat ons dan als Damiaan vol enthousiasme in Jezus' voetsporen gaan, met mensen begaan.

In de kerk stond een piano,
Een oud instrument.
Damiaan vroeg aan een melaatse,
Of hij nog eens wou spelen.
Met slechts drie vingers aan elke hand,
Was het moeilijk.
Niet alle noten konden gespeeld worden,
Op het gepaste moment.
Het lukt niet,
Zei de man een beetje triest.
Tot een andere man naast hem kwam zitten.
Ook met drie vingers aan elke hand,
Samen speelden ze,
Mooie muziek echode door de kerk.
Alleen konden ze niet spelen,
Maar als je iets samen doet,
Dan lukt dat even goed.
Karolien Borghlevens

Molokai,
Een eiland heel klein.
Toonde dat wie klein is,
Ook groot kon zijn.
Zieken kwamen aan op het strand,
Verstoten uit hun eigen vaderland.
Eilandbewoners kwamen hen tegemoet,
Met vers voedsel,
Een aardig woord,
Dat ze van hun priester hadden gehoord.
Behandel elke nieuweling,
Zoals je beste vriend.
Geef de ontvangst die je zelf zou willen,
Grootseheid in kleine daden.
Karolien Borghlevens

Een eiland in de Stille Zuidzee,
Ver van de bewoonde wereld.
Geen ziekenhuis of dokter,
Een eiland vol zieken,
Het recht van de sterkste als enige wet,
Ook al was iedereen evenveel met lepra besmet.
Geen geloof, geen god,
Leven zonder respect voor eender welk gebod.
Tot op een dag,
Damiaan bij hen kwam wonen,
En hen vertelde hoe naastenliefde kan lonen.
Langzaam maar zeker,
Geloofden de mensen weer in zichzelf en elkaar.
Het mooiste geschenk op aarde.
Karolien Borghlevens

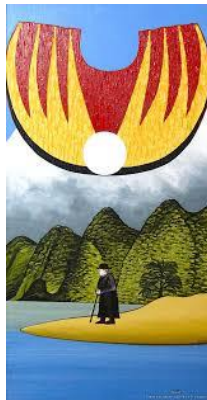
Vandaag is niet perfect,
 Er is nog altijd overal angst.
 Slechte nieuwsberichten worden nog steeds overal opgezegd,
 Iedereen lijkt om ter bangst.
 Dit is van alle tijden,
 Vandaag is niet perfect.
 Maar laat je niet misleiden,
 Dit werd vroeger ook al gezegd.
 Belangrijker is dat sprankje hoop,
 Dat weten de melaatsen van Molokai.
 Hun held liep niet met zijn goede daden te koop,
 Denk goed aan dit bijzondere detail.
 Perfectie bestaat niet of is niet groot,
 Toen hij daar aankwam met die overzetboot.
 Wist hij dat niets er perfect zou zijn,
 Toch genoot hij ervan om voor hen te zorgen,
 Voor zowel groot als klein.
 Niets was hem te veel,
 Dat deed hij alle dagen hij had zijn goede moed niet opgeborgen.
 Karolien Borghlevens

volharding

Afgezonderd
 op het eiland Molokai
 leefden ze, verstoten
 en zonder krachten,
 de melaatsen.
 Een priester met een
 missie kwam, bleef en
 gaf hen een stem.
 Samen gingen ze tot
 het uiterste, telkens weer.
 Pater Damiaan deelde
 zijn hoop en liefde tot
 ver voorbij zijn dood.
 Erika Destercke

onbaatzuchtig

Er waren obstakels, tegenkantingen,
 de wind in een verkeerde richting.
 Tegen hellingen botsten woorden.
 De doorzetting van één man
 veranderde de levensomstandigheden
 van zij die werden vergeten. Samen
 maakten ze het leven draaglijker.
 Het geloof, hoe moeilijk ook,
 boog hun twijfels om in waardigheid.
 Pater Damiaan en zijn mensen zetten
 Gods oneindige liefde op de wereldkaart.
 Erika Destercke

Eén van de sprekers op het congres van het katholiek onderwijs Vlaanderen 'eigentijds tegendraads' (2 juni 2016), was bisschop Johan Bonny. In zijn lezing ging hij wat dieper in op de katholieke identiteit van de dialoogschool en waarom we die niet zomaar onder stoelen of banken mogen schuiven. Hij hing zijn uiteenzetting op aan drie inspirerende figuren die ook vandaag nog zin en betekenis hebben in het onderwijs. Als eerste voorbeeldfiguur schoof de bisschop Damiaan naar voren. Hij vertelde het volgende:

Mijn eerste persoon is Damiaan De Veuster (1840-1889). Hij is de best gekende Belg en Vlaming, ook in het katholiek onderwijs. Zelf herinner ik me zijn gezicht en levensverhaal nog uit de kleuterklas. Damiaan was geen held en geen hoogvlieger. Hij nam de plaats in van zijn broer als missionaris. Bijna per toeval kwam hij op het eiland Molokai terecht. En hij bleef er, ook omdat de Congregatie geen opvolger of vervanger voor hem had. Eenmaal zelf aangetast door melaatsheid, kon en wilde hij niet meer terug. Hij stierf als melaatse onder de melaatsen. Als weinig anderen heeft Damiaan gewerkt aan overbrugging en integratie. Hij oversteeg de grenzen tussen wij en zij: tussen Vlaanderen en Hawaï, tussen gezonde en zieke personen, tussen paternalisme en solidariteit, tussen katholieken en christenen van andere confessies. Hij was een mens van verbinding, tot ver voorbij de horizon van Tremelo. Hij kreeg zelfs een standbeeld in het Capitool van Washington. Wat kenmerkte de katholieke identiteit van Damiaan? Een diep geloof, een groot hart, twee sterke handen en een taaië volharding. Christelijke identiteit en menselijke solidariteit waren voor hem geen tegengestelden. Integendeel, ze kwamen voor hem uit dezelfde inspiratie en hielden elkaar recht, vooral in dagen van beproeving.

<http://www.dialoogschool.be>

God, onze Heer
woorden en daden van liefde
en barmhartigheid
hebt Gij ons getoond
in en door het leven van
pater Damiaan.

Uw Zoon Jezus,
onze Heiland en Verlosser,
uw voorbeeld aan de mens getrouw,
heeft hij niet
voor zichzelf geleefd
maar voor anderen.

Geheel heeft hij zich gegeven
aan zijn melaatse medemens:
hij bracht vertroosting
waar anderen leden,
hoop waar wanhoop heerste,
zorgende liefde waar anderen
achteloos voorbijgingen.

Leer ons, wij bidden U,
zoals pater Damiaan
de zorg voor de gekwetste medemens
in het hart dragen, getuigend in woord en daad
van de Liefde die Gij zijt.

Amen.
Paul Macken

mens altijd mens

wanneer leprapatiënten uit Hawaï
naar een eiland
zakdoek groot
verbannen worden

wacht het pijnlijk lot
van leven op een vuilnisbelt
van langzaam wegrotten
van dagen aftellen

tot één man
priester – missionaris
met troostende woorden
een hand reikt

zonder angst voor besmetting
wonden verzorgt
kleren uitdeelt
vriend van melaatsen wordt

om dan samen
huizen school
kerk ziekenhuis
te bouwen

ook daar in Molokai
blijft
voor Pater Damiaan
MENS ALTIJD MENS
Gerard Cornelis

God, onze Vader,
wij danken U voor Pater Damiaan.
Om Jezus, uw Zoon in alles te volgen
is hij naar Molokai gegaan, naar de
uitgestoten lepralijders,
en is er één van hen geworden,
tot in de dood toe.
Daardoor heeft hij ze
hun menswaardigheid teruggeschonken
en weer toekomst gegeven.
In hem is duidelijk geworden
hoezeer Gij alle mensen liefhebt.
Nu vragen wij U:
moge uw Geest ons bewegen
om in Damiâns voetspoor te gaan,
en moge zijn geloof het onze worden.
Leer ons oog en hart te hebben
voor mensen die niet meetellen
of buitenspel zijn gezet.
Doe mensen opstaan
die dezelfde weg gaan
die hij is gegaan.
Dit vragen wij U,
goede God,
Die ons blijft liefhebben,
vandaag,
en alle dagen,
tot in de eeuwigheid.
Amen.

We verlangen allemaal naar de hemel waar God is,
maar we kunnen dat NU,
op DIT ogenblik waar maken:
door lief te hebben, zoals hij liefheeft
te helpen, zoals hij helpt
te geven, zoals hij geeft
te dienen, zoals hij dient
te redden, zoals hij redt.
De hele dag,
vierentwintig uur lang,
kun je met hem zijn:
door hem, die zich achter alle ellende verbergt, aan te raken.
Moeder Teresa van Calcutta, 1910-1997

HANDEN VOL HOOP

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

<https://www.kuleuven.be/thomas/page/damiaan/>

<https://damiaanvandaag.wordpress.com/category/gebed/page/1/>

<http://www.bijbelin1000seconden.be/menu/tiki-index.php?page=Damiaan>

<https://damiaanvandaag.be/archieven/category/nieuws>

<https://www.damiaanactie.be/damiaan-actie/damiaan/het-leven-van-damiaan>

 [de_jeugdijaren_van_damiaan.pdf](#)

 [van_priester_tot_missionaris.pdf](#)

 [aankomst_op_molokai.pdf](#)

 [melaats_onder_de_melaatsen.pdf](#)

 [heiligverklaring.pdf](#)

 [de_grootste_belg.pdf](#)

 [damiaan_inspireert.pdf](#)

<https://godsdiensklas.yurls.net/nl/page/913113#boxes-container>

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/artikel/feestdag-van-pater-damiaan-10-treffende-citaten-uit-zijn-brieven>

damiaanvandaag.be

https://nl.wikipedia.org/wiki/Pater_Damiaan

De verschillende kleuren verwijzen naar de vijf continenten. Het doorzichtige midden van de gevormde wereld toont aan dat onze verkondiging geen grenzen kent. De Blijde Boodschap is er voor de hele wereld. Het hele logo straalt dynamisme en vreugde uit, wat precies past bij de verkondiging van het evangelie.

Meer info op

- www.missio.be
- <https://www.kerknet.be/missio/informatie-artikel/buitengewone-missiemaand-2019>
- <http://www.october2019.va/it.html>
- <http://www.october2019.va/en/mmsott2019/la-guida.html>
- <http://missio.nl/nieuwses/buitengewone-missiemaand-2019/>
- <http://www.lavigerie.be/spip.php?article2799&lang=fr>
- <http://www.radiomaria.be/missio-werkt/18u15-terugblik-op-internationale-vorming-rond-buitengewone-missiemaand-oktober-2019/>
- <https://www.rkddocumenten.nl/rkdocs/index.php?mi=680&nws=3913>
- <https://www.knr.nl/UserFiles/File/jaarthema%202019/Meditatie%207%20AEFJN.pdf>
- <https://www.seniorennet.be/redactie/artikel/266/laat-je-inspireren-er-schuilt-een-damiaan-in-ieder-van-ons>
- <https://damiaanvandaag.be/archieven/tag/luc-van-hilst>
- <https://www.pinterest.com/andersonrandall/father-damien/>
- https://www.youtube.com/watch?v=V_h9JQexJeU

Vroeger was missie
een missionaris met een lange baard
en zilverpapier verzamelen
voor de kinderen in Congo.

Nu is missie
een man of vrouw verwelkomen
uit een Afrikaans of Aziatisch land
en met een zekere nieuwsgierigheid zien
hoe hij of zij zich onze cultuur probeert eigen te maken.

Vroeger was een missionaris
een pater, broeder of zuster
die met een schop uit Antwerpen vertrok
en die bij terugkomst
geheimzinnige avonturen kon vertellen
over vreemde landen en bizarre gewoontes.

Nu is een missionaris
meestal een man of vrouw
gehuwd of nog niet gehuwd
die snel met een vliegtuig naar de verte vertrekt,
en ons via een blog op de hoogte houdt
hoe bij mensen gerechtigheid gezaaid
en bevrijding gerealiseerd wordt
in een wereld die op de onze lijkt.

Piet Stienaers

Missionaris zijn is een rijke opdracht.

Missionaris zijn en missionaris worden:
is kwetsbaar dagelijks je jawoord herhalen op de vraag van Jezus,
is alles riskeren,
zoals Abraham, doorheen de woestijn,
is mee de weg zoeken naar het beloofde land, zoals Mozes,
is blij geloven zoals Maria.

Missionaris zijn en worden:
is één hartstocht hebben: 'Jezus achterna',
is met eerbied voor de eigen aard van mensen
het unieke van Jezus' evangelie niet verzwijgen,
is om het even welke mens helpen zichzelf te overstijgen
in de kracht van Jezus.

Missionaris zijn en worden:
is geroepen en gezonden,
voorlopig hier, tijdelijk daar,
anderen samenroepen en zenden,
is het avontuur van Jezus ingaan
van woestijnbekoring tot Pasen.

Missionaris zijn en worden
is je eigen hart bekeren,
is de vader- en moedernaam van God doorgeven
en Kerk opbouwen in dienst van alle mensen,
is met het evangelie uitdagen en bemoedigen.

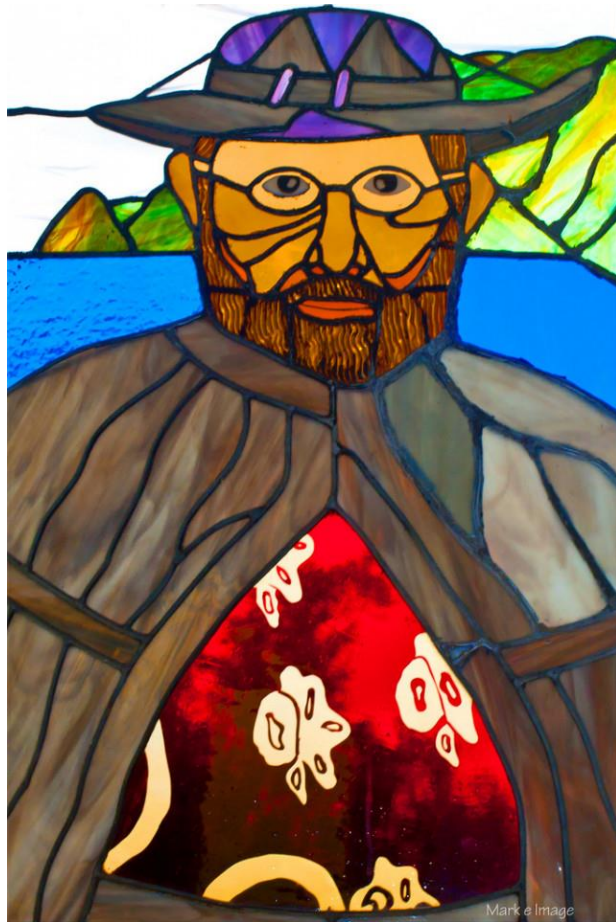
Missionaris zijn en worden
is vreemdeling zijn bij een ander volk
en nooit meer voorgoed thuis zijn in je eigen ras,
is onmisbaar zijn en toch gemist kunnen worden,
is anderen in je hart en vlees laten proeven van God,
zodat zij nooit meer de smaak van
de God van Jezus zullen kwijt geraken.

DAMIAAN
inspireert
2019-2020

HANDEN VOL HOOP

katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

<https://www.parochielaarnewetteren.be/nieuws/damiaan-getekend-door-de-medemens>

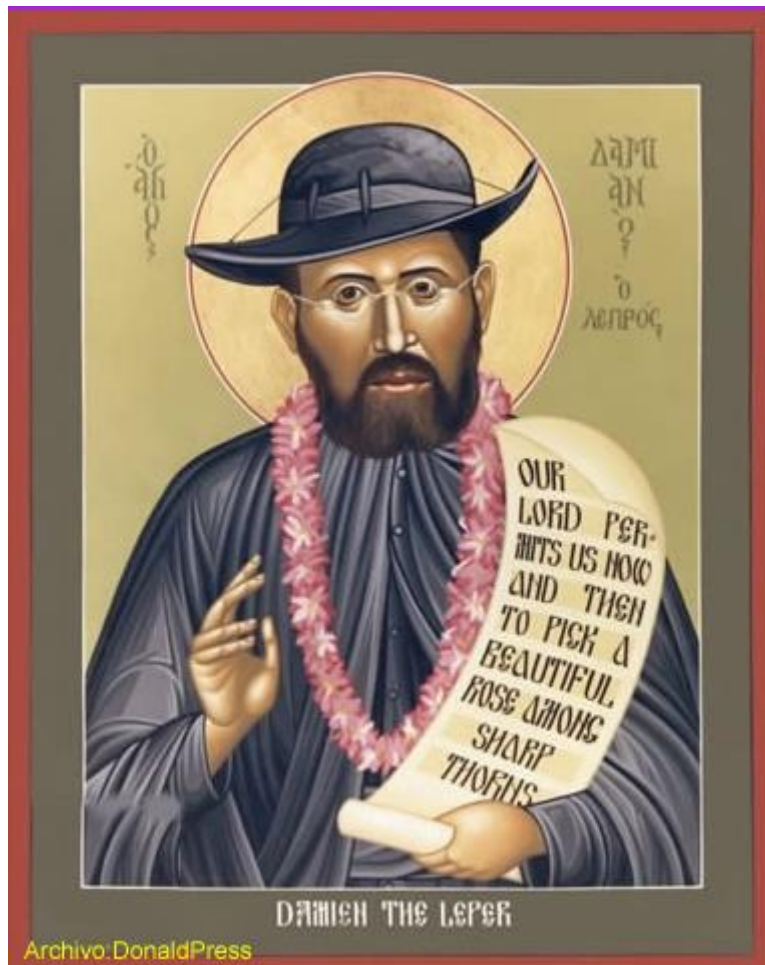

https://www.catholicnewsagency.com/news/church_to_celebrate_feast_of_newly_canonized_st_damien

HANDEN VOL HOOP
katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

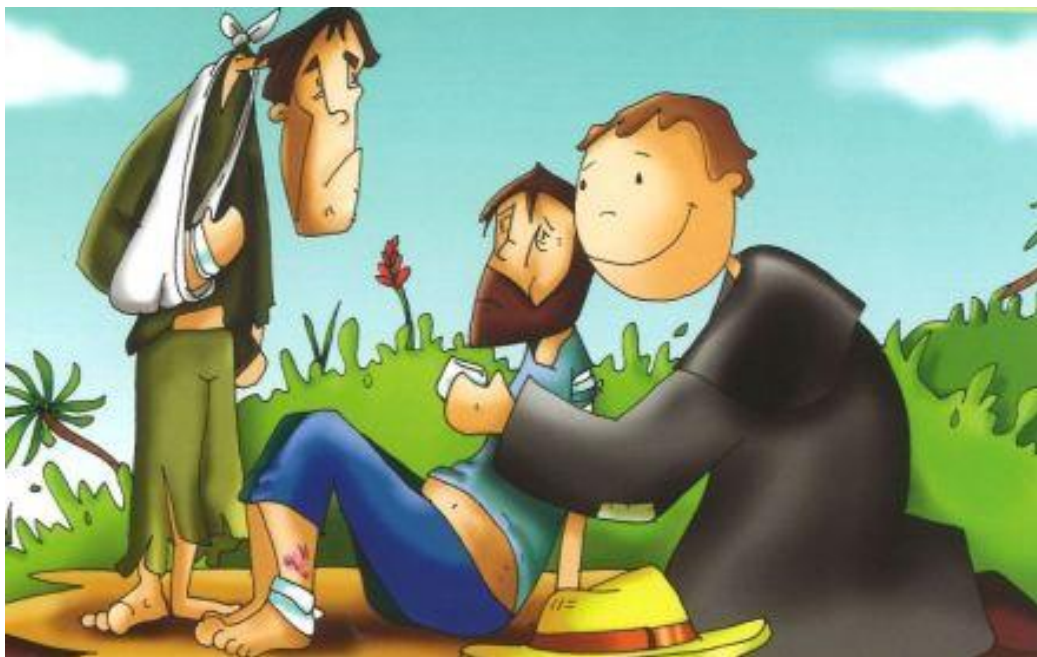

Johannes Wickert

<https://www.pinterest.com/pin/272890058656833169/>

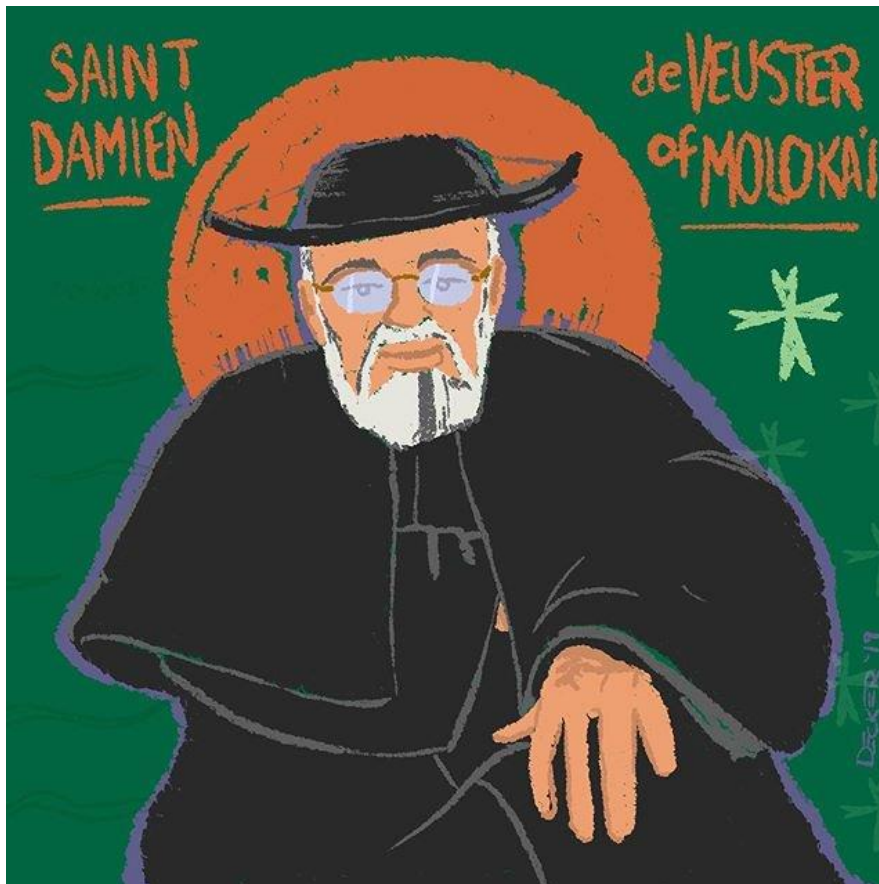

Patrik Jaspers, Damiaan Vandaag – Damiaan Documentatie- en Informatiecentrum

HANDEN VOL HOOP
katholiek onderwijs regio West-Vlaanderen – oktober 2019, week 6 / 7 / 8 / 9

<https://i1.wp.com/www.hawaiicatholicherald.com/wp-content/uploads/2017/09/1damien-marianne-convention-damien.jpg>

Fr. Chris Decker @digitalcatholic